

Rome, 13 april 83 CE

Quintilianus schrok toen Egeria binnenkwam. In de drie jaar dat ze getrouwd waren, had ze hem niet één keer tijdens zijn lessen gestoord. En nu stond ze daar, lijkbleek, hand in hand met haar vriendin Cornelia. Direct laste hij een pauze in. Hij sloeg een arm om haar heen en nam haar mee de gang op. Zodra hij de deur achter hen dichttrok, drukte ze zich tegen hem aan en begroef haar gezicht in zijn toga. Hij streelde haar en voelde het vocht op haar wangen. Cornelia keek met rode ogen toe.

‘Wat is er aan de hand, liefje?’

‘Varronilla en de zusjes Oculata worden begraven.’

‘Wat zeg je nu?’

‘De priesters hebben dat besloten.’

‘Ik begrijp niet wat je zegt. Wat is er gebeurd?’

‘Misschien moet jij het hem maar vertellen Cornelia? Jij was erbij.’

Cornelia stamelde iets onverstaanbaars. Haar tranen smoorden haar stem. Quintilianus streelde haar schokkende schouders en gaf haar zijn zakdoek. Ze depte haar ogen ermee.

Nadat ze ook haar neus had gesnoten, lukte het haar om te spreken.

‘Gisterochtend drong een groep pretorianen de tempel van Vesta binnen. Ze grepen Varronilla, de zusjes Oculata en mij vast en namen ons mee naar het paleis. Daar werden we voorgeleid aan de keizer, die ons van de meest gruwelijke daden beschuldigde.’

‘Waarvan precies?’

‘Hij beweerde dat we alle vier met verschillende mannen seks hadden gehad.’

‘Seks?! Dat is een doodzonde voor Vestaalse maagden.’

‘Ja, dat zei Domitianus ook. Als censor was hij verantwoordelijk voor de openbare zedelijkheid en daarom moest hij ons wel de straf opleggen die de traditie voorschrijft.’

‘Levend begraven’.

Oculata keek hem panisch aan. Haar hand klemde zich om de zakdoek.

‘Alsjeblieft! Spreek die woorden niet uit. We zijn onschuldig. We hebben alles gedaan om Domitianus daarvan te overtuigen. We wilden getuigen aandragen en hebben hem zelfs aangeboden ons lichamelijk te laten onderzoeken, maar hij wilde niet naar ons luisteren.’

‘En naar Julia? Zij is toch ook een vriendin van jullie. Als de keizer naar iemand luistert, is het zijn nichtje wel. Hij adoreert haar.’

‘Julia heeft gedaan wat ze kon. Zodra ze hoorde wat er gebeurd was, is ze naar de

troonzaal gehold om ons te helpen. Ze heeft hem alles nog eens uitgelegd en hem gesmeekt ons vrij te laten. Even hadden we hoop. Een paar tellen leken haar tranen hem week te maken. We zagen hem twijfelen. Toen riep hij de paleiswacht om haar naar haar kamers af te voeren. Twee dagen huisarrest kreeg ze, omdat ze hem had tegengesproken. Jammerend droegen ze haar weg.'

'En jullie?'

'Wij werden naar een van de villa's gebracht die aan de tuin grenzen. Het was daar allemaal heel luxe, maar doodeng. Alle deuren en ramen zaten op slot en rondom stonden bewakers. We hadden alle vier een eigen kamer, maar we durfden niet alleen te zijn. We sleepten alle bedden naar de ruimste kamer en zijn daar uiteindelijk huilend in slaap gevallen. Tot vanochtend, toen moesten we weer naar de troonzaal, waar de priesters op ons wachtten.'

'De priesters? Heeft Domitianus het College van Pontifices bijeengeroepen?'

'Ja, en hen voorgeschreven wat ze moesten besluiten. Zonder ons zelfs maar te horen, hebben ze vonnis over ons geveld. Een voor een werden onze namen opgenoemd. Als eerste was Varronilla aan de beurt. Met hart en ziel baden we voor haar, maar dat mocht niet baten. "Schuldig" luidde hun oordeel. De zusjes Oculata trof eenzelfde lot. Ikzelf werd verrassend genoeg vrijgesproken. Zonder enige toelichting mocht ik gaan.'

'Hoezo "verrassend genoeg"? Je had toch niets misdaan?'

'Nee, allicht niet, maar de anderen ook niet.'

'Weet je het zeker?'

'Quintilianus! Hoe vaak heb je ons niet met z'n zessen in jullie tempel zien zitten? Bijna elke dag toch! Wat denk je nu dat we daar deden? De zes hartsvriendinnen noemde je ons spottend. Wat doen hartsvriendinnen nu? Exact! Alles bespraken we. Ik weet meer over jou dan jijzelf. Als een van hen iets had misdaan, hadden Egeria en ik het geweten. Elke ontmoeting, elke verliefdheid, namen we door. Al onze fantasieën deelden we. Als er ook maar iets op liefde leek, praatten we daar dagen over. Het is volstrekt onmogelijk dat een verhouding aan ons voorbij zou zijn gegaan. En zeker bij drie vriendinnen tegelijk.'

Ja, dat was inderdaad uitgesloten. De zes wisten alles van elkaar. Bij elke gebeurtenis zochten ze elkaar op. Dan praatten ze, soms wel de godganse dag. Een romance of zelfs maar een flirt zou grondig geanalyseerd zijn. Nee, als Egeria en Cornelia er niets over wisten, dan kon het niet waar zijn. Dat betekende dus dat drie onschuldige meiden een afgrijselijk lot trof. En de enige die dat kon voorkomen was hijzelf. Niemand anders zou het voor hen opnemen.